

Вереснева земля

Василь Стус

Земле моя,
всеплодущая мати!
І. Я. Франка

Я до тебе прийду і змовкну.
І нічого тобі не скажу.
Пожури ти мене,
Пожур —
Вже чи лагідно, чи жорстоко.
Земле рідна! Сором мені —
Що докину до твого золота?
Марно зринули юні дні,
Нині ж сушить мене гризота.
Разом з осінню я догорів,
Листям осені опадаю,
І між млисто-гірких вечорів
Неприкаяний, сам блукаю.
Осінь крилами в груди б'є.
О, Вкраїно моя осіння!
Чом забракло мені уміння
Звеселити серце твоє?
Голубінь моя, голубінь!
Розтривого моя і муко!
Чом не можу я дати тобі
Своє серце — у добрі руки?
О, коли б то, коли б я зміг!
Рідну землю, тривогами краяну,
Проорав би, як переліг,
В ріллях радості неокраїх!
Земле рідна! Тобі одній
Я волів би служити до скону.
До твоїх до прийдешніх днів
Дотягнутися б хоч рукою.